

[Udenrigsministeren.]

tyske Flygtninge i Danmark selv, af hvilke der endnu i Dag findes ca. 60 000 her i Landet.

Jeg har for fire Uger siden, den 11. Februar, paa Foranledning af et Spørgsmaal fra det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, haft Lejlighed til her i det høje Ting at give nogle Oplysninger om denne Sags nuværende Standpunkt og kan i Hovedsagen henvise dertil.

Ved Kapitulationen var der godt 200 000 tyske Flygtninge i Danmark. Det er saaledes lykkedes i den forløbne Tid at faa hjemsendt over 140 000 eller ca. 70 pCt., og Bestræbelserne for at fjerne Resten fortsættes. Det er klart udtalt over for Stormagterne, at Danmark ikke er villig til at absorbere disse Flygtninge.

Spørgsmaalet om Hjemsendelsen af de tilbageværende ca. 60 000 er for nogle Maa-neder siden paa vor Foranledning blevet taget op til Behandling af de fire Besættelsesmagters Myndigheder i Berlin med det Formaal for Øje, at vi kan blive frigjort for denne alvorlige Byrde, der indtil nu alene i Penge har kostet os henved 500 Mill. Kr.

Med Udgangspunkt i den Forsikring, den britiske Regering i en Note af 10. Februar 1947 i Forbindelse med Udsendelsen af den danske Brigade til Tyskland har givet om at ville gøre sit yderste for at sikre en snarlig og fuldstændig Fjernelse af de tyske Flygtninge i Danmark, har vor Ambassadør i London nylig over for det britiske Udenrigsministerium atter understreget det urimelige, ja, det absurde i, at Danmark i snart tre Aar har maattet bære de enorme Byrder, som Tilstedeværelsen af de tyske Flygtninge har paaført os, og at vi endnu den Dag i Dag maa finde os i paa Landets egen Bekostning at huse Titusinder af Tyskere og skaffe dem Mad og Klæder. Før Krigen var det en anerkendt Ret for ethvert Land ganske simpelt at sende fremmede Statsborgere, som faldt det offentlige til Byrde, tilbage til deres Hjemland. En saadan fuldstændig naturlig Ret er blevet nægtet os, alene fordi Tyskland er besat af fire Stormagter, der forlanger, at Hjemsendelsen skal afvente snart sagt endeløse Forhandlinger om Fordelingen mellem og Modtagelsen i de fire Besættelseszoner.

Der er nu gaaet over et Aar, siden vi fik det britiske Tilsagn om Støtte til en hurtig Løsning af Flygtningeproblemet. Regeringen har derfor nu besluttet som et ekstraordinært Skridt at sende særlige Forhandlere til London, for at de sammen med Ambassadøren kan tage nye Drøftelser op med den

britiske Regering. Den britiske Regering har erklæret sig rede til at tage imod vore Udsendinge.

Naar vi lægger saa stor Vægt paa at føre denne Sag igennem, skyldes det ikke alene Hensynet til os selv, det er ikke blot Ønsket om at blive frigjort for de Byrder, der er os paa tvungne, men ogsaa Hensynet til Flygtningene, som nu i næsten tre Aar har været berøvet deres Frihed, og som imod vort Ønske stadig er forhindret i at vende tilbage til det Land, hvor de hører hjemme.

Der er endnu ikke sluttet Fred med Tyskland og Japan. Og trods den nye Verdenssammenslutning, De Forenede Nationer, er det endnu ikke lykkedes at skabe Harmoni i den politiske og økonomiske Stilling i Verden og dermed sikre den enkelte den Tryghed og Frihed, som under Krigen var det Maal, Millioner af Mennesker bragte de tungeste Ofre for.

Kampen mod Hitlers Tyskland fandt sin Afslutning med Hitlerismens Nederlag. Vi vil ikke glemme de Lidelser og Tab, som vore store Allierede og ikke mindst Sovjetunionens Folkeslag bar for at befri Verden, og dermed ogsaa vort Land, for Nazismen.

Vi haaber paa en videre Fortsættelse af det venskabelige Forhold til Sovjetunionen, som besegledes i Krigens Aar, og vi ser i det fornyede økonomiske Samkvem mellem Danmark og Sovjetunionen, der blev indledet med de dansk-russiske Handelsaftaler i Sommeren 1946, et gunstigt Tegn paa en saadan Udvikling.

Danmark har forsøgt efter Evne at bidrage til en Lindring af den Nød, som fulgte i Krigens Spor i de tidligere besatte Lande i Øst og Vest.

Vort gamle Venskab og vort aandelige Slægtskab med Storbritannien og de andre vesteuropæiske Lande er kendt af alle.

Vor Kultur, vore politiske Idealer, vore Forestillinger om Demokrati og Folkestyre, hvis Grundvold er den lige og almindelige Valgret til Landets Rigsdag, og vort Syn paa Forholdet mellem Statsmagten og det enkelte Menneske — hele vort Livssyn er det samme som i de øvrige nordiske Riger, det samme som i Benelux-Landene, Frankrig og Schweiz og i de angelsaksiske Stater.

Vi Danske er imod enhver Form for Tvang og foreskreven Ensretning i Tanke og Tale, i Tro og Livsform. Vi kan ikke tænke os en taalelig Tilværelse uden vor Ytrings-frihed, vore demokratiske Institutioner og vort Folkestyre, saaledes som det har udviklet sig gennem de sidste hundrede Aar. Krigens Prøvelser gjorde disse Værdier mere dyrebare for os end nogen Sinde. Krigs-